

HART
monoloog

Marc Reynaert

ANNE   *roept* Ze hebben mijn hand niet afgehakt. Ik ben geen dievegge. Ik heb geen dievenpoot *stilte*
mijn arm is sterk, hij heeft de kracht van twee armen, zegt Willem.
Willem heeft er een einde aan gemaakt. *stilte*
Ik verwachtte het een beetje, hij lachte veel, zomaar, binnenpretjes als ik het hem vroeg, binnenpretjes *stilte*
en hij gooide zich soms voor een rijdende auto en die moest dan plots remmen en hij is ook eens van een brug gesprongen en uit het raam en toen ze hem opraapten, lachte hij hen uit en ze dachten dat hij van een andere planeet kwam, hoe kan het dat zijn ruggengraat niet gebroken is, ja maar als hij niet op zijn rug terechtgekomen is !
Op zijn hoofd dan ? Ik weet het niet. *Stilte*
Willem is een jongen die gedichten schrijft, niet op papier, hij schrijft ze op ruggen, buiken, billen, schouders, armen, niet op tere delen, dat doe ik niet, zegt hij, hij drenkt zijn ganzenveer in een bodempje bloed en krast een gedicht op mijn achterwerk, ik kan toch niet lezen, hij zegt het op terwijl hij het in mijn poep krast.
Neen, natuurlijk niet, grapje, hij schrijft het gedicht niet op mijn poep, ik wil niet dat een jongen mijn poep ziet, hij schrijft het op mijn ontbrekende arm, ja hier *toont haar ontbrekende arm en zegt de versjes op:*
‘alles is lucht
ook de dingen
die geen lucht waren
toen we uit
de wereld stapten
als toeristen
naar een verre tante
het geluk’ *stilte*

naar een verre tante het geluk *stilte*

Willem is mijn broer, dat zegt hij mij en ik geloof hem. We moeten op zoek gaan naar onze ouders, mijn vader is dood, zeg ik, raar toch hoe wij over dezelfde dingen zo'n verschillende mening hebben ... hij zegt nog meer die dag, over de liefde tussen een broer en een zus en dat ze het mogen doen, dat is toegelaten, zegt hij, en hij noemt mij Annabella en hij geeft zichzelf ook een andere naam, Giovanni. Annabella, ik maak je zwanger, zegt hij en ik knik, ik ben verstomd ... en hij zegt nog veel mooie dingen, over eenvoud, het eenvoudigste is sterven, zegt hij ... we vinden hem in de kamer hiernaast, ik heb de deur dichtgetrokken omdat hij het mij heeft gevraagd. *Stilte*

Het leven is geen droom, je moet wakker worden, wakker worden (nagalm) ik betast me, wie ben ik, mijn hoofd barst, ik wil mezelf zien en duizenden vragen stellen die ik mezelf nooit gesteld heb, ik zoek een spiegel en daal in een kelder waar een toilet staat, de spiegel is weggenomen, niet door een dakloze, wij lopen niet met een spiegel op straat, en ik spiegel me in de ruiten van de winkels en word opgepakt, ik heb een spiegeltje gestolen, ik wil het niet teruggeven en ze draaien mijn arm om. *Ze zijn met drie. Stilte*

Ik neem een bad en krijg vers ondergoed en een jeans en een pull en als ik buitenkom, schijnt de zon, mijn ogen doen pijn. De mensen hebben een beetje meer medelijden en geven meer dan anders. Ik ben een bedelares, ja, maar ... een mens *stilte*

Wanneer is iemand mens ? Als zij op twee benen loopt en kleren draagt en schoenen koopt en met een auto rijdt en naar het postkantoor fietst en naar het werk rijdt en naar het ocmw loopt, als

zij een mixer heeft, een koelkast, een oven, een huis, een bankkaart, een tv-toestel, een video, cassettes, cd's, als zij juwelen draagt, naar de kapster gaat, naar de bioscoop, naar de les, naar school ... ik ben geen mens. *Lange stilte.*

Eefje loopt weg van school om bij mij te komen zitten, ze belooft mij te leren lezen en schrijven, ik heb nog papier en een bic van haar. *Lange stilte.*

Ik heb Eefjes foto zien hangen en Willem zei me dat ze vermist was. *stilte*

Willem wou me ook leren lezen en schrijven, maar zijn hoofd stond er niet naar. Hij was toen al bezig met naar de hemel te kijken waar hij naast God zou zitten, misschien zit hij daar, of misschien zit hij daar niet, hij is het mij nog niet komen zeggen en hij heeft het me nochtans beloofd. Waarom zwijgt hij ? Zijn vriend Boris zegt dat hij 's nachts een stem hoort, het is die van Willem, hoor jij die niet ? Neen en wat zegt hij dan? Ik versta het niet, er zit teveel ruis op, een gedicht met ruis, misschien ... Boris' rug staat vol gedichten met ruis, mistige gedichten heet Willem de krassen in Boris' rug :

ik rook

ik rasp

ik schuur

ik prik

het bloed

kookt

de temperatuur

dat een sperwer

een mus braadt

... bah ... maar dat is mooi, Anne :

ik vind een meisje

haar voetjes zijn dood

ze lacht in de struik

hangt aan een koord

... vind jij dat mooi ? *Stilte*

Ik heb Boris niet meer teruggezien, misschien is hij op het vliegtuig gezet, als er nog plaats is, de hemel is niet voor iedereen, zei

Willem. *Stilte*

Eefje zal het me zeker komen zeggen, als ze in de hemel is, anders is er geen hemel. Maar misschien moeten ze allemaal hun mond houden en dan zullen we nooit iets weten.

Ik denk dat er niets is. De juffrouw zei, jij daar viespeuk, jij komt niet in de hemel. Waarom niet ? Je moet je hand boven de lessenaar houden. Ik had jeuk en daarom kom ik niet in de hemel, dat staat zo in haar boek, zei ze en ik volgde haar naar haar kamer. Ze lachte een beetje raar, heel gespannen en nam me op de schoot. Ze gaf me een kus op de wang en dan op mijn mond, haar tong, ik perste mijn lippen op elkaar, ze beet in mijn hals, ik voelde haar hand tussen mijn dijen, mijn lieve viespeuk zei ze, ik rukte me los en holde huilend naar de deur. Maar die was op slot. Ik verborg mijn gezicht in mijn handen. Het werd heel stil. Ik keek op. *Stilte*

Ze kwam als een boeteling naar me toe gekropen. Ik heb spijt, heel veel spijt, zei ze en de tranen liepen over haar gezicht en ze smeekte om vergiffenis. Ik voelde me niet goed. Ik wendde me af en liep naar de deur die als vanzelf uit het slot sprong. Ik klom over de schoolmuur en liep tot het pikdonker was. Ik viel meteen in slaap.

Het vroor die nacht stenen uit de grond. Niemand wist dat ik weggelopen was, behalve de juffrouw, die zichzelf aan het wurgen was. Toen ze mij vonden was mijn arm bevroren, doodgevroren. Ze hebben hem in de kliniek weggenomen ... *lange stilte*

Mensen zeggen dat ik dat speel met mijn arm, ze kennen dat, die vreemdelingen die hier de sukkelaar komen spelen, alsof iedereen waaraan iets ontbreekt een komediant is, ik ben geen vreemdeling, ik ben Anne en mijn vader heet Fred, hij zingt in het koor en mijn moeder heet Louise, ze is kapster ... nu kapt zij niet meer, ze zit in een sekte, mijn vader heeft mij er uit gehaald uit wrok tegen sektes en dan is hij in de vaart gereden en ik zat naast hem, het meisje leeft nog, riepen ze, maar hij is dood ... ik legde een roosje op zijn kist, ik wou ook dood zijn. Waarom vraagt mijn moeder nooit naar mij ?

Eefje streelt het stompje, wie is die jongen, vraagt ze ...

Willem is een communist, hij gelooft in een wereld waar alles van iedereen is, waarom hebben wij dan niets, vraag ik, wie niets heeft, bezit alles en hij kijkt naar de wolkjes en hoest heel zwaar en lang, hij heeft bronchitis en zegt dat ik niet meer naast hem mag zitten zolang hij hoest. *stilte*

Ik trek al heel vroeg met Willem op. Hij schrijft in naam van mijn mama een brief naar de school en laat hen weten dat ik vanaf nu bij haar zal blijven. *stilte*

En op een keer zegt hij, we zijn nu al zo lang samen, maar jij kan nog altijd niet lezen en schrijven en ik zeg hem dat Eefje het mij zal leren. Wie is Eefje, vraagt hij. Eefje is mijn vriendin en ze komt bij mij zitten als jij weg bent. Ik vraag me dan af waar jij bent want je

zegt nooit waar je naartoe gaat. Misschien kom ik de volgende keer niet meer terug, fluistert hij. Ik zie de foto's van Eefje hangen. Jij hebt geluk, zegt hij, jou moeten ze niet hebben omdat je verminkt bent. *Lange stilte*

Waarom zijn wij niet gelukkig ? *Lange stilte*

Willem brengt een man mee en als hij ziet wat die man met mij wil doen, gaat hij weg, je bent een lafaard, roep ik ... *stilte*
je verliest bloed, zegt de man, je moet naar de dokter. Ik heb hevige hoofdpijn en de dokter is niet thuis. De man vloekt en kleedt zich uit. Ik draai me om. Hij wil mij aanraken, ik spuw, hij grijpt me vast, ik bijt en sla en krab hem in het gezicht, ik val flauw. *Stilte*
Willem zit naast mij, hij heeft medicamenten bij en hij streelt mij, ik ben een beetje gelukkig en hij ook, ik zie het aan zijn ogen ... we kunnen niet terug, zegt hij plots, we moeten ermee doorgaan. Ik discussieer niet.

Ik moet op het politiebureau uitleg geven, over drugs, over mijn contacten met Eefje. Ik verklik de man die mij misbruikt heeft *Stilte*
Ze sluiten mij op, je bent niet wie je bent, zegt de politieagente, je doet alsof je niet kan lezen of schrijven, je hebt een meer dan middelmatig verstand. Ik ben goed in figuren en tekeningen, ik doe dat graag en daarom denken ze dat ik hen bij de neus heb genomen. Is het maar waar ! *Stilte*

Ik trek met de politie naar het krakerspand *Stilte*

Ik kijk door het raam, onweerswolkjes, zonneprikken, Annabella, ik zit al aan het einde, welk einde, Giovanni ? Ik wil jouw hart, Annabella, ik snij het uit je lichaam en eet het daarna feestelijk op, groter kan mijn liefde voor jou niet zijn. *Stilte*

(de stem van Willem) Ik speel geen theater, Anneke ... *Stilte*

De man die ik verklikt heb, komt vrij en plots staat Eefje voor mij. Waar was je al die tijd ? In een heel andere wereld, *stilte* meer kan ik je niet zeggen en ik geloof haar, waarom zou ze tegen mij liegen ? Ze leert me met veel inzet en enthousiasme woordjes lezen en zinnen maken en cijfers en getallen en euro's, de waarde van het geld. Ik vergeet de zinloze wereld van Willem en verbaas Eefje met het nieuwe doel in mijn leven: geld verdienen. De mythe is dood, Giovanni, leve de mythe.

Ik leer mijn gevoelens uitschakelen, koop een tweede arm in kunststof en gids Eefje binnen in mijn onderwereld. We doen gouden zaken, maken luxereizen, ontmoeten managers en bv's, lachen en genieten van elkaar. We vormen een liefdespaar vol creativiteit en innovatie, de wereld is aan de vernieuwers, mannen horen hier niet thuis, mannen moet je verleiden, ze kunnen niet weerstaan, daarop is de markt gebaseerd, groei verzekerd, ze leven langer ... de rest zijn peanuts en voor de fiscus. Van straatmus tot koningin ...

Muziek. Anne danst. Einde muziek.

Hallo, Willem, hallo ! Is Eefje er al ? Je kent haar toch ? Ze heeft een putje in haar borst, het hart is er uit gelepeld *stilte* Waarom laten jullie niets van je horen ? Ik kom naar jullie toe, vandaag nog, of is er geen plaats ? Hoe ziet God eruit ? En de hemelpoort, wordt die bewaakt door een hond ? Ik ben bang van honden ? Die bewaken de hel, toch ? Of klopt dat niet ? Worden

hier alleen maar leugens verteld, schijnwaarheden zoals jij dat noemt ? Weet je, ik ga dood van angst, ze jagen met honden op mij, ze zeggen dat ik een monster ben, ik heb Eefjes hart gestolen en opgegeten, groter kan de liefde niet zijn, zeg je, welnu ik kan het weten, jij niet, jij hebt mijn hart niet kunnen stelen ... je bent mijn broer, ik weet het, Eefje heeft het laten onderzoeken en het was verboden, onze liefde was verboden, daarom moest jij sterven ... je wou van me af, je wou me verkopen aan die man, voor veel geld, je bent een smeerlap en de ruis in Boris' oor is het gefluister van de wind, het ruisen van het ranke riet *stilte*

Boris veranderde in een wild konijn en de honden verscheurden hem, hij liep hier rond, hij liep hen voor de voeten ... hij was een illegaal konijn. *Stilte*

Ze schieten in de lucht, ze schieten naar de hemel, horen jullie dat ? Eefje ? Ze wilden niet dat ik met je meeging, ze hebben mijn maag leeggepompt en mijn aders afgebonden, ik moet boeten ... omdat ik je hart heb opgegeten en elke dag eten ze in de kerk het lichaam van Jezus Christus op, je bent een godslasteraar, zeggen ze, eerst was ik een kannibaal ... onze liefde is eeuwig, Eefje, eeuwig.

Anne ontdoet zich van het verband dat haar arm wegmoffelde.

Ik heb het verband weggenomen. Ik wil niet kapot gaan aan die spelletjes. *Stilte*

Je verzint het leven niet, zegt de schrijver, je toont het, in plakjes op mekaar, onverpakt: dromen, herinneringen, ervaringen, ontmoetingen, hunkering, verlangen, liefde, dood ... geschiedenis, toekomst, heden ... *stilte*

Een schrijver is een bloedzuiger, hij zuigt alles en iedereen leeg.

Stilte

Als ik de deur achter me dichttrek, is de straat leeg, staan de auto's
geparkeerd voor de nacht, zijn de luiken van de huizen neergelaten.

Stilte

In de huiskamers praten de mensen niet meer met elkaar, ze kijken
er naar de liefde, wordt beweerd. *Stilte*

Ik wandel jou, mijn liefde, tegemoet en jouw nacht neemt bezit van
mij. *Stilte*

Weet je, het mooiste plekje dat er bestaat, is dat in ons verdomde,
rusteloze hart.

Muziek en Actrice/Anne danst.

Fade out.